

POKUS II

Výskum dokázal, že emócie majú bez akejkoľvek pochybnosti priamy vplyv na fungovanie buniek v tele. V 90. rokoch 20. storočia skúmali vedci, pracujúci pre americkú armádu, či vplyv našich pocitov na živé bunky, najmä na DNA, pretrváva, aj keď už nie sú súčasťou tela. Inak povedané, chceli prísť na to, či po odobratí vzorky tkanív majú na ne emócie stále vplyv – či už pozitívny alebo negatívny.

Podľa všeobecne zaužívaného názoru by ho nemali mať. Prečo by sme však mali niečo podobné očakávať? Vráťme sa opäť k Michelson-Morleyho pokusu z roku 1887, ktorého výsledky, ako sa verilo, dokázali, že „niekde tam“ nie je nič, čo by „niečo“ na svete spájalo s „niečím“ iným. V súlade s tradičným uvažovaním platí, že akonáhle sa z človeka odoberie tkanivo, koža, orgány či kosti, nemala by už medzi týmito časťami tela existovať nijaká spojitosť. Tento pokus nám však ukazuje, že sa v skutočnosti deje niečo úplne iné.

Časopis *Advances* uverejnil v roku 1993 štúdiu, informujúcu o pokusoch uskutočnených americkou armádou, kvôli zisteniam, či spojenie medzi emóciami a DNA pokračuje aj potom, čo boli oddelené, a ak áno, tak na akú veľkú vzdialenosť. Bádatelia začali zhromažďovaním vzorky tkaniva a DNA z ústnej dutiny dobrovoľníka. Vzorka bola oddelená a prenesená do inej miestnosti tej istej budovy. Tam začali skúmať jav, o ktorom moderná veda usudzuje, že by nemal nastať. V špeciálne navrhutej komore bola DNA elektricky zmeraná, aby sa zistilo, či reaguje na emócie osoby, z ktorých pochádza a ktoré sa nachádzajú v miestnosti vzdialenej niekoľko desiatok metrov.

V tejto miestnosti bol zatiaľ darcovi – subjektu pozorovania – z videa púšťaný sled obrazov. Vybrané boli tak, aby v ňom vyvolali skutočné, nefalšované emócie. Šlo o živé záznamy z vojny, erotické fotografie i komické obrázky. Cieľom bolo, aby darca počas krátkeho časového úseku zažil širokú škálu skutočných emócií. Zatiaľ čo darca sledoval video, v inej miestnosti merali odozvu DNA.

Keď darca prežíval emočné „vrcholy“ a „prepady“, jeho bunky a DNA vykazovali v rovnakom okamihu značnú elektrickú odozvu. Napriek tomu, že darcu a jeho vzorky delila vzdialenosť desiatky metrov, DNA sa správala, ako by bola s darcovým telom stále fyzicky spojená.

Otázka znie: Prečo?

K tomuto pokusu mám jednu poznámku. Bol som akurát na prednáškovom turné po Austrálii, keď 11. septembra došlo k útoku na americký Pentagon a Svetové obchodné centrum. Keď som pricestoval späť do Los Angeles, bolo okamžite jasné, že som sa vrátil do úplne inej krajiny, akú som len desať dní predtým zanechal. Nikto

nikam necestoval – letiská a parkoviská zivali prázdnotou. Svet sa úplne zmenil.

Krátko po návrate som mal rečniť na konferencii v Los Angeles. Aj keď bolo jasné, že príde len málo ľudí, usporiadatelia sa aj tak rozhodli v programe pokračovať. Akonáhle začali prednášky, ich obavy sa naplnili – prišla len hŕstka účastníkov. Keď vedci a autori začali diskutovať, vyzeralo to, akoby sme prenášali jeden druhému navzájom. Ja som hovoril o téme vzájomnej prepojenosti všetkých vecí a zmienil som sa aj o armádnom pokuse, ktorý som pred chvíľou opísal. Ten večer ku mne pri večeri prišiel iný prednášajúci, poďakoval mi za vystúpenie a oznámil mi, že on sám bol súčasťou spomínaného výskumu. Presnejšie povedané – šlo o doktora Clevea Backstera, ktorý spomínaný experiment pre armádu *navrhol* ako súčasť iného, vtedy prebiehajúceho projektu. Jeho priekopnícka práca o spôsobe, akým ľudská vôľa ovplyvňuje rastliny, primäla armádu, aby sa podobnými experimentami zaoberala. A práve vďaka informáciám, ktoré som v ten večer od doktora Backstera získal, vám tento príbeh rozprávam. Pri armádných pokusoch nebola vzdialenosť medzi darcom a jeho DNA (obidva pokusné subjekty boli umiestnené v tej istej budove) nikdy väčšia ako len pár desiatok metrov. Doktor Backster a jeho tím však pokračovali ďalej a uskutočňovali výskum na stále väčšiu vzdialenosť. Dostali sa až do fázy, keď vzdialenosť medzi darcom a jeho bunkami bola takmer šesťsto kilometrov. Čas medzi darcovým zážitkom a reakciou bunky bol meraný atómovými hodinami, umiestnenými v Colorade. Pri každom pokuse sa interval nameraný medzi emóciou a reakciou bunky rovnal nule – *šlo o simultánny efekt*. Či už boli bunky v rovnakej miestnosti alebo ich od seba delili stovky kilometrov, výsledok bol vždy rovnaký. Akonáhle prežil darca nejakú emóciu, DNA reagovala, akoby bola stále s jeho telom spojená.

Aj keď sa nám to na prvý pohľad môže zdať trochu strašidelné, zväzte toto: Ak existuje kvantové pole, ktoré všetko prepája, potom musí byť – a musí zostať – všetko spojené. Ako to v tejto súvislosti výstižne vyjadruje Backsterov kolega – doktor Jeffrey Thompson: „Neexistuje miesto, kde telo končí, ani miesto, kde začína.“

Zhrnutie pokusu II: Dopad tohto pokusu je nesmierny a pre niekoho môže byť doslova ohromujúci. Ak nie je možné oddeliť človeka od časti jeho tela, znamená to, že keď sa úspešne transplantuje živý orgán do inej osoby, budú títo dvaja ľudia určitým spôsobom spojení? Cez deň prichádza väčšina z nás do styku s desiatkami, niekedy aj stovkami ľudí – pričom sa väčšinou jedná o fyzický kontakt. Vždy, keď sa niekoho dotkneme, aj keby sa jednalo len o podanie ruky, zostane na nás stopa jeho DNA v podobe kožných buniek. Súčasne sa naše kožné

bunky prenesú na inú osobu. Znamená to, že sme s tými, ktorých sa dotkneme, spojení po celý čas, kým žije DNA v bunkách, ktoré sme im dali? A ak áno, aké hlboké je toto spojenie? Odpoveď na tieto otázky znie: áno – zdá sa, že také spojenie existuje. Kvalitu tohto spojenia však určuje miera, do akej si jeho existenciu uvedomujeme. Všetky tieto možnosti názorne ilustrujú dôležitosť výsledkov takéhoto pokusu. Sú však aj východiskom pre niečo ešte dôležitejšie. Ak v darcovom tele prebiehajú emócie a DNA na tieto emócie reaguje, potom musí byť medzi nimi niečo, čo im umožní dostať sa z jedného miesta na druhé, nie je tak?

Možno to tak je... a možno nie je. Tento pokus pravdepodobne poukazuje na niečo úplne iné – na dôležitú myšlienku, ktoré je taká jednoduchá, že je ľahké na ňu zabudnúť: *je možné, že darcové emócie nemuseli vlastne nikam cestovať*. Možno, že na prekonanie vzdialenosti *od* darcu *ku* vzdialenej vzorke DNA, čiže na zaistenie opísaného účinku, nie je potrebná nijaká energia. Je možné, že emócie danej osoby sú v DNA – a vlastne aj všade inde – už prítomné v okamihu ich vzniku. Uvádzam sem túto myšlienku, aby som načrtnol možnosť, ktorú s náležitou pozornosťou preskúmame v kapitole 3.

Dôvod, prečo som sa s vami o tento pokus podelil, je jednoduchý. Aby medzi darcom a DNA mohlo vôbec nejaké spojenie nastať, musí existovať niečo, čo ich prepojí.

Spomínaný pokus naznačuje štyri nové zaujímavosti:

1. Medzi živými tkanivami existuje doposiaľ nepoznaná forma energie.
2. Bunky a DNA spolu prostredníctvom tohto energetického poľa komunikujú.
3. Ľudská emócia má priamy vplyv na živú DNA.
4. Vzdialenosť nemá na výsledok nijaký vplyv.